

»Jeg rejser saa snart som muligt,« svarede Torben mørkt.

»Længes du allerede hjem?« udbrød Vennen. »Er det dine Køer og Faar og Stude, du ikke kan undvære længer? Du skal jo have faaet stor Interesse for Landvæsenet, har man hørt.«

»Aa ja; jeg kan virkelig undertiden faa Hjemve efter de Umælende.«

»Ja — hjem til Naturen! Det er netop ogsaa vort Løsen!« begyndte Generalkonsulen, men en lille Bevægelse af Fruens Haand standsede ham brat.

»Vil De sige mig, Godsejer Dihmer,« tog hun derpaa selv Ordet. »Kender De det wellerske System? . . . For Dem som Sociolog og Politiker maa det have særlig Interesse at lære denne store Bevægelse at kende. Jeg skal tillade mig at sende Dem en Brochure — »Folkenes Velfærd« hedder den — den er udgivet af vor Forening, og De vil bag i Bogen finde Uddrag af Breve og andre skriftlige Vidnesbyrd om den Velsignelse, som den wellerske Sundhedslære allerede har bragt til mangfoldige Hjem i alle Lande.«

»Det drejer sig om en Verdensbevægelse, forstaar du. Helt ovre i Tokio har vi en Missionsstation,« faldt hendes Mand ind men blev igen bragt til Tavshed af Fruens Lillefinger.

»Selve Bogen maa jeg ogsaa bede Dem om at